

Arrest

nr. 92 101 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2012 (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen en de nota met opmerkingen van de verwerende partij dienen de verzoekers respectievelijk op 9 juni 2008 en op 11 juli 2008 een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt respectievelijk op 28 oktober 2008 en op 15 december 2010 een beslissing tot 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'.

Tegen die beslissingen stellen de verzoekers allebei een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert

respectievelijk bij arrest nr. 24 464 van 12 maart 2009 en bij arrest nr. 60 149 van 22 april 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming toe te kennen.

De eerste verzoeker dient op 24 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is, die op 4 mei 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De tweede verzoekster dient op 20 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in, die op 20 februari 2012 onontvankelijk verklaard wordt. Ook de eerste verzoeker dient op 15 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in. Deze wordt op 20 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

De verzoekers dienen elk op 26 juli 2012 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 augustus 2012 telkens een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 1 augustus 2012 ter kennis gebracht. De motieven van deze bestreden beslissingen luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, A.A. (...), luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [A. A.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn : Armenië die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/07/2012 (2) Overwegende dat de betrokkene op 9 juni 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 18 juni 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 oktober 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 maart 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog actueel zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat het louter beweren dat zijn problemen nog actueel zijn de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij traditioneel gehuwd is met [T.K.] en ze samen een kind hebben waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat traditioneel te huwen, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat de betrokkene verklaart dat de problemen van zijn vrouw in Armenië nu ook zijn problemen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de partner van de betrokkene op 26 juli 2012 samen met de betrokkene een asielaanvraag indiende, dat op 1 augustus 2012 voor de partner van de betrokkene een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn broer heeft vernomen dat de politie nog steeds naar hem zoekt waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de broer van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op het lot van enkele leden van HHSH die gearresteerd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat dit vage, loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat de betrokkene geen verband met hem aantoont. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, K.T. (...), luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [T. K.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn : Armenië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 11 juli 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 22 juli 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 juli 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij ze verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze in België een gezin gesticht heeft, dat haar man ook problemen in Armenië heeft en dat haar problemen op die manier verdubbeld zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene kennelijk samen is met [A.A.], dat het de betrokkene vrij staat in België een gezin te stichten, dat de partner van de betrokkene op 26 juli 2012 samen met de betrokkene een asielaanvraag indiende, dat op 1 augustus 2012 voor de partner van de betrokkene door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen. Overwegende dat de betrokkene een mail van een neef naar voren brengt die haar zou zeggen dat ze nog problemen zou hebben in Armenië waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een familielid geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze mail terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een brief van de VDAB en attesten van cursussen en aanvragen om haar diploma's in België te laten erkennen naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat in België cursussen te volgen, dat deze documenten op geen enkele wijze de vrees voor een vervolging in haar land van herkomst staven die de betrokkene beweert te hebben. Overwegende dat de betrokkene vage en algemene beweringen naar voren brengt over de situatie in Armenië. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 51/8, *juncto* artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

De verzoekers zetten de middelen als volgt uiteen:

"1e Ernstig Middel: Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980, juncto artikel 48/3 minstens artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat vertogers zich vluchteling verklaarden in het Rijk en bescherming vroegen conform de voorwaarden van artikel 1 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van de wet van 28 juli 1951 gewijzigd bij het protocol van New York van 31 januari 1967, bescherming voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980;

Dat vertogers minstens toekenning vroegen van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 48/3 stelt dat:

" Artikel 48/3 :

§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel LA van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3. Er moet een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

a) het begrip “ras” omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip “godsdienst” omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip “nationaliteit” is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

e) het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. ”

Overwegende dat artikel 48/4 bepaalt dat:

“ Artikel 48/4 :

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. ”

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 het begrip vluchteling definieert als volgt:

“ Artikel 1

Een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. ”

Overwegende dat in de motivering van de verwerende partij deze zich de facto beperkt tot de opmerking dat enerzijds een eerdere asielaanvraag werd verworpen op grond van het feit dat er kon worden getwijfeld aan de oprechtheid van het vluchtverhaal, anderzijds vertogers het persoonlijke karakter van hun problematiek zoals zij deze geschetst hebben in Armenië, namelijk activist zijn en deel uitmaken van de democratische oppositie dewelke blootstaat aan vervolgingen in Armenië niet kunnen aantonen;

Overwegende dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

“ Artikel 51/8.

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. ”

Overwegende dat de daden van vervolging en de geweldsmisdrijven waaraan de leden van de democratische oppositie in Armenië blootstaan evenals de vernielingen van hun eigendommen en de georganiseerde pesterijen en vervolgingen tegen drogredenen om het één en het ander toch maar te kaderen binnen het strikt gemeenschappelijke (moord en doodslag, fraude, diefstal...) dagdagelijks opgevoerd worden in de media en van algemene bekendheid zijn zodat zij niet nuttig kunnen worden betwist;

Overwegende dat inderdaad hic et nunc vertogers niet aannemelijk kunnen maken dat deze daden van vervolging gericht zijn tegen hun persoonlijk maar dat dit ook niet voorzien is artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 maar dat het volstaat dat deze overeenkomstig artikel 48/3, §4 een groep van personen met een politieke overtuiging waarbij politieke overtuiging inhoudt dat de betrokkenen een opvatting, gedachte of mening hebben betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de betrokkenen zich in hun handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden;

Overwegende dat de verwerende partij derhalve zowel de Conventie van Genève als artikel 48/3 te eng interpreteert en vereist dat vertogers zouden aangeven dat zij individueel zouden blootstaan aan vervolging maar dat dit niet noodzakelijk is binnen het kader van de wet van 15 december 1980, het volstaat dat zij aangeven dat zij horen tot een groep met een bepaalde politieke overtuiging in het algemeen die wordt gevisieerd en zij het slachtoffer zijn van schendingen in de zin van artikel I.A van het

Verdrag van Genève en artikel 48/3 §2 van de wet van 15 december 1980 minstens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat ten volle dit bewijs wordt geleverd door vertogers en bovendien zij dit onderschreven zien in de dagdagelijkse persberichten zodat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en ten onrechte de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken geweigerd heeft de asielaanvraag van vertogers in overweging te nemen;

Dat om deze redenen de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing tot weigering van de erkenning dan ook volstrekt ab irato werd genomen in strijd met de Wet van 15 december 1980, het K.B. van 8 oktober 1981, bovendien in strijd met de verplichting tot draagkrachtige motivering waarover infra meer;

Dat om deze redenen de beslissing moet worden vernietigd;

Dat het verzoek van vertogers te worden erkend als zijnde vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3, minstens om de hierboven vermelde redenen de subsidiaire beschermingsstatus aan vertogers dient te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 zodat de asielaanvraag van vertogers van 26 juli 2012 manifest ontvankelijk is en diende te worden overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om vervolgens te handelen als naar recht;

Dat de bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd;

Het eerste middel is ernstig;

2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

1- Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat vertogers weliswaar een coherent vluchtverhaal hebben maar dat zij niet kunnen worden toegelaten tot de asielprocedure omdat enerzijds hun eerdere asielaanvraag werd afgewezen omdat hun vluchtverhaal niet werd weerhouden als geloofwaardig, anderzijds de nieuwe stukken dewelke zij overleggen niet kunnen weerhouden worden omdat het niet gaat over officiële stukken uitgaande van een overheid;

Overwegende dat bovendien ten onrechte wordt weerhouden dat vertogers misschien wel deel uitmaken van de democratische oppositie in Armenië die blootstaat aan daden van vervolging maar dat zij geenszins zouden kunnen aantonen het persoonlijke karakter van hun problematiek;

Overwegende dat de motivering dan ook strikt genomen kan worden beperkt tot één enkele lijn die op geen enkele wijze rekening houdt met de uitgebreide uiteenzetting van vertogers wat ten volle moge blijken uit het administratief dossier;

Overwegende dat de volledige bestaande toestand in Armenië, een jonge republiek die nog steeds worstelt met zijn Sovjet erfenis en de daarop geënte politieke baronieën, buiten beschouwing wordt gelaten om welke reden dan ook eigen aan de verwerende partij maar dat dergelijk handelen niet kan worden beschouwd als zijnde bijzonder zorgvuldig zodat eveneens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat de gegeven motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2- Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand in Armenië zoals die sedert de val van de Sovjet-Unie tot heden ten dage bestaat en de toestand waarin politieke opposanten in het algemeen en strevers naar de democratie in het bijzonder dienen te leven;

Overwegende dat deze door vertogers geschetste situatie volstrekt overeenkomt met de algemeen bekende feiten dewelke regelmatig worden opgenomen in de algemene pers zodat deze niet nuttig kunnen worden betwist;

Overwegende dat vertogers dan ook de mening toegedaan zijn dat de behandeling van hun asielerzoek niet geschiedde op een faire en objectieve wijze doch wel integendeel op een lapidaire wijze waarbij de verwerende partij een nietszeggend standpunt inneemt teneinde een zogenaamd bevriende regeringsvorm niet voor het hoofd te stoten wat zonder meer dient te worden aangemerkt als zijnde onzorgvuldig minstens dermate onredelijk dat het de objectieve toeschouwer als schokkend overkomt;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt in strijd met de inhoud van het dossier en de algemeen gekende feiten zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertogers dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat zelfs indien vertogers niet de daadwerkelijke individuele vervolging binnen het kader van de Conventie van Genève zouden kunnen aantonen het dwingend is hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Dat minstens op deze gronden de bestreden beslissing dient te worden vernietigd;

Het tweede middel is ernstig;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. De bestreden beslissingen betreffen weigeringen tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet hebben daarentegen betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen, zoals reeds in punt 2.3. uiteengezet, niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bijgevolg kunnen de verzoekers de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig invoeren. In de mate dat verzoekers in het eerste middel voornamelijk aanvoeren dat de bestreden beslissingen werden genomen met schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient de verwerende partij gevolgd te worden in de vaststelling dat de verzoekers met de uiteenzetting van dit middel geheel niet ingaan op de concrete motieven van de bestreden beslissingen noch op de conclusie van de bestreden beslissingen, met name dat verzoekers er niet in

slagen om nieuwe gegevens aan te voeren in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' beweringen als zouden de geweldsmisdrijven waaraan oppositieleden in Armenië blootstaan, van algemene bekendheid zijn en verzoekers' beschouwingen omtrent de vereiste mate van individueel bewijs in het kader van (groeps)vervolgning of ernstige schade, kunnen, in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, de conclusies van de bestreden beslissingen aldus niet onderuit halen.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag verklaringen betreffende de politieke situatie in Armenië, verklaringen waaruit onder meer zou blijken dat door de politie en door onbekenden wordt gezocht naar de verzoekers, een brief van de VDAB met enkele attesten van cursussen en aanvragen om verzoeksters diploma's in België te laten erkennen en een gemailde brief van dhr. D.A. (schoonbroer van verzoekster) naar voor brengen.

De verzoekers voeren aan dat ze nieuwe elementen hebben aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stipt aan dat het begrip "nieuw gegeven" niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

De Raad stelt vast dat de voorgelegde e-mail nieuw is in de zin dat hij niet eerder werd voorgelegd. Volgens de verzoekers toont de e-mail samen met hun verklaringen aan dat beide omwille van hun politieke opvattingen in Armenië blootstaan aan vervolging en geweldsmisdrijven.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers' kritiek betreffende de motivering van de bestreden beslissingen, met name dat er geen rekening werd gehouden met de bestaande toestand in Armenië, geen afbreuk doet aan de kernelementen uit de bestreden beslissingen, meer bepaald het gegeven dat verzoekers' beweegredenen voor het indienen van een tweede asielaanvraag in wezen terugslaan op de beweegredenen die verzoekers gehad zouden hebben om hun land van herkomst te verlaten en die zij reeds in het kader van hun eerste asielaanvragen hebben aangevoerd.

Nazicht van de administratieve dossiers en een vergelijking van verzoekers' verklaringen naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag met hun verklaringen aangaande de eerste asielaanvraag, bevestigt dat zij zich opnieuw enten op de problemen die ze reeds hebben aangehaald bij de eerste asielaanvraag en waarover de bevoegde asielinstanties reeds geoordeeld hebben dat deze geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de niet aannemelijkheid van de respectievelijke asielrelazen.

Het commissariaat-generaal stelt met name hierover in de beslissing ten aanzien van de tweede verzoekster van 15 december 2010: *"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijensysteem heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-*

generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (uw arrestatie in de nacht van 19 op 20/02/2008, de convocaties die u ontving op 22/02/2008 en op 05/06/2008, de strafzaak die tegen u werd opgestart, het uitreisverbod dat tegen u werd uitgevaardigd) in het kader van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève." Deze motivering wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen in arrest nr. 60 149 van 22 april 2011.

Ook ten aanzien van de eerste verzoeker, die eveneens op grond van politieke motieven een asielaanvraag indiende, verklaarde het commissariaat-generaal in de beslissing van 9 juni 2008 reeds: *"U slaagde er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter niet in om uw engagement en bijgevolg uw individuele vrees voor vervolging in Armenië aannemelijk te maken."* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde dit in arrest nr. 24 464 van 12 maart 2009.

De Raad kan het geenszins onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk achten dat, wanneer verzoekers zich bij hun nieuwe asielaanvraag beperken tot het uiten van blote beweringen en niet-gestaafde verklaringen inzake de actualiteit van hun problemen, de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

Het uiten van blote beweringen kan evenwel hoegenaamd niet de appreciatie van de commissaris-generaal inzake de vorige asielprocedure weerleggen.

2.8. De verzoekers tonen voorts met hun loutere kritiek niet aan dat het voorleggen van een mail van verzoeksters schoonbroer ten onrechte niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd weerhouden. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De gemachtigde motiveerde als volgt omtrent deze mail: *"dat een mail familielid geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt"* alsook *"dat deze mail terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties."*

Deze beoordeling wordt door verzoekers loutere kritiek niet weerlegd. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook in redelijkheid beslissen dat verzoekers met deze e-mail, gezien de geringe bewijswaarde ervan en gezien het feit dat het terugslaat op eerdere asielmotieven die reeds op negatieve wijze werden beoordeeld door de asielinstanties, geen nieuw gegeven aanvoeren dat "ernstige aanwijzingen" bevat in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten noch weerleggen zodat deze gehandhaafd blijven. Samenvattend kan worden besloten dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat zowel de eerste verzoeker als de tweede verzoekster *"geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980"* en de betrokken aanvragen derhalve niet in overweging heeft genomen.

De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond

2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES